

Déd in bábica.

(Pustna šala.)

Sinóči so otroci
 Hotéli bit' ljudje,
 Vsi preveseli „pusta“
 In zadnjega mu dné.

Drobljánci vsake vrste,
 Od tod in tam domá,
 Držáli se pri plesu,
 Kakòr gospod, gospá.

In Mirko, vseh najmlajši,
 Domače hiže sin,
 Izmisli si veselja
 Poseben je načín.

Ukrál se je z družico
 Po stolbi v dédov hram,
 Razgrajajóč po svoje
 Vse preobrnil tam.

Deklétce ga umeje,
 V pomóč mu prihiti,
 Predále ž njim preméta
 In vse, kar v njih tičí.

Uzé je kóžuh najden
 Ter „bambus“ okován,
 Klobúk, ovrátnik dédov,
 Prišlo je vse na dán:

Ogrínjalo, ki lepše
 Vseh pisanih je rut,
 In bábičin klobúk z njim,
 S peresi ves obsút;

Ter njene rokavice,
 Prostorne in mehké.
 „Jaz vá-nje vsa bi zlezla
 Od tál do vrh glavé.“

„Ne bodi mi preprósta!
 Čemú se šališ zdaj,
 Ka praznim nij igračam
 Primeren čas ni kraj?

Ogrni rajša ruto,
 Klobúk na glávo dej,
 Da bábici preljubej
 Podobna bodeš prej!

Podvzaj se ter glédi,
 Kakó počenjam jaz:
 Poprej bil vnuk sem Mirko,
 Zdaj dedov sem obráz!“

„Takój, takój, prijatelj!
 Kar móči je, hitim,
 A pazi, da v tej sili
 Glavé ne izgubim.

Oh — torbice ne vidim
 Ni sladkih v njej stvarj!“
 „Oj, Zórica, tí slepa!
 Kaj nemaš li očíj?

Od róke k tlom ti visi,
 A kar se zdi, to je,
 Da z jédecem presladkim
 Seznánila si se!“

„Jaz nijsem sama rada,
 Zató se ne hudúj;
 A ídiva zdaj k plesu,
 Vže vabi godba, čuj!“

„Pod pázuho me primí,
 Na desno stópi stran!
 Ti moja bodi žena,
 Jaz mož tvoj spoštován.“

Ko stópita v dvorano,
Brezkončen tam je sméh,
Naglédati otrokom
Nij móci se obéh.

Slovesnimi koraki,
Zavédna si čestí,
Prikimata ozbiljno
V priklòn na vse strani.

„Oj, Zòrica in Mirko,
Kakó sta zdaj brdká,
V tej pustnej preobleki
Izvrstna res obá!“

„Kaj ùjem! — Preobleka? —
Kakó se móti svet!
Ne vidite, otroci,
Da dragi svoj sem déd?“

In tá mi je soproga;
Kde Zòra je, ne vém.
A „kòlo“ se pričénja,
Prosíti li Vas smém?““

Ded vljudno se priklòni
Pred babico do tál,
Ter njemu se nasméhne
Obrazek nje svetál.

Oh, vse je pripomoglo,
Da spet grmèl je sméh,
A starček in starica —
Ležála sta na tléh!

Ponosno in veselo,
Po konci se deržèč,
Ženico mož poprime
Z njo v „kòlu“ se vrtèč.

A kaj se je zgodílo?
To res je prehudó!
Peró se moje vpira
Popísati vse tó!

Najrajša bi molčála,
A tega spet ne smém,
Čitatelj bi se žalil,
In kaj storim potém?

No bodi si, če tudi
Ta posel je težák;
Sočútljiv naj poslušá,
Kdor prav je poštenják!

Nesrečni kožuž dolgi
Ter palica z glavó,
In ruta vseh najlepša,
In torba pod rokó,

Klobúk širokoglavi,
— Kdo njemu bil bi kos? —
Ovrátnik dédov brídki,
Drezáje v drobni nos!

Lujisa Pesjakova.

Pet sto goldinarjev vreden zajec.

Mirodolska vdova si je bila izposodila iz hranilnice 500 gl., s katerimi je namerávala poravnati vse svoje dolgove. Zavila je novce v robec ter veselo korakala proti domu. Ob cesti pa je stal zelen grmiček, v katerem je z odprtimi očmi spal zajec. Vdova ga užé od daleč zagleda in — tiho stopa do zajčjega ležišča. Rahlo se pripogne ter naglo spečega zajca pograbi. — „Nu, to me veseli, da imam danes tako srečen dan! Denarje sem lahko izprosila — in vrhu tega sem še brez puške zajca ujela; nu, to bo pečenka, da bo kaj!“ Tako je govorila srečna vdova sama sebi ter je zajčeve vse štiri noge zvezala z robcem. — Zdaj je urneje koračila, da bi hitreje prišla domóv. A v tem tudi zajec nij miroval. Zmuznil si je tri noge iz zavéze in — smuk — skočil je na raván ter hitreje nego kedaj méril polje in čez kreber gori v bližnjo goro — se vé da s privezanim robcem na zadnjem nogi. Mirodolska vdova, bleda kakor smrt, stala je zdaj na cesti brez novcev in brez zajca, ter si mislila: „Varénost in previdnost je pač povsod potrebna!“

Ognjestav Mosirski.